

LLETRES

¡QUE SE PARE EL MUNDO, QUE ME BAJO!

La angustia excava mi pecho
y hurge con sus uñas afiladas,
mi silencio.

Un escalofrío y...
mucho miedo.

Mil cuchillos de filo laminal
rasgan cortantes mis ojos
y desgajan mis pestañas
y salpican mis entrañas
de besos rotos.

Se estrangula un suspiro
en mi aliento.

Y respiro encarcelado
medio muerto;
entre maderas y clavos.

¡Qué temible despertar!
¡vivo y sepultado!

Sangre casi fría
borbotea de mis uñas
que al quebrarse retorcidas
me abandonan

en un terrible hoyo oscuro
descolgado del mundo.

Mil piedras

y dos metros de tierra
me separan de la luz
y me aplaastan las aristas

las aristas del entierro
las aristas del dormido
las aristas de mi cuerpo.

Y la angustia se desata
entre pedazos de carne
de gusanos que me tragan
entre uñas criminales
con los labios entre dientes

desangrando los cabellos
entre tripas de mi vientre.

Y aparecen alacranes

y las células son víboras

y el silencio y lo oscuro

y la impotencia interminable

y, al fin,

mi mente se estrangula

entre espantosos chillidos

entre espantosos silencios

... ¡en mi tumba!

LLARRA Y YO

LA NEU

Algunes vegades hem pensat que a la Cerdanya hi ha tres colors principalment característics. El blau del seu cel, regularment clar i nítid; el verd dels seus prats i arbredes i dels boscos, dels horts i dels jardins. I, finalment, el blanc, immaculat de la neu.

Aquest últim feia tem però que ens enganyava i solament es deixava veure escatorcerament, o de forma llunyana dalt la muntanya. Sembia pel que diuen els meteoròlegs, que això vol canviar, també. Ara és temps de molts canvis. I diuen que això canviarà paulatinament i progressivament, cada any un siquet més, fins a tornar a aquelles èpoques que molts enyoren o que quan menys, no obliden. Aquelles èpoques d'avans en què la neu

era la nostra companyia al llarg y ample d'hivern i fins i tot la tardor; que començava a nevar a primers d'octubre i que pel Concurs de bestiar gran i per la Fira ens acompanyava freqüentment, que engalanava les nostres Festes de Nadal, que es feia més rabiosa a la Setmana dels Barbuts, i s'acomiadava arribant el mes de març, havent-nos donat un fabrer de gelades fortes com a testimoni del seu pas.

Volem deixar constància de que,enguany, ha fet acte de presència a finals de novembre i primers de desembre, i que no ha estat pas solament una nevadeta de riure, com darrerament. Ha caigut una nevada de veritat, de les que acostumaven a caure a la Cerdanya, encara que no de les més fortes tampoc de les acabancides.

Xavier Borom

Precipitado al vacío,
que se abre en torno insondable;
alimentado mi Hastío
sólo de frases amables,
haré de las sombras techo,
cobijo ciego de soledades.
Parásito del recuerdo,
muerto en vida ya el futuro,
huirá de mi mente el sueño,
tapiara mi esperanza un muro.

HONORATO

Voy a ocultarme la risa
en lo profundo del pecho,
donde la pena cobija
su amargo llanto de celos.
Y que se mezclen los dos!
Llanto y risa; risa y llanto.
Que no sepa distinguir
si río cuando lloré así
o lloro cuando río tanto.

HONORATO